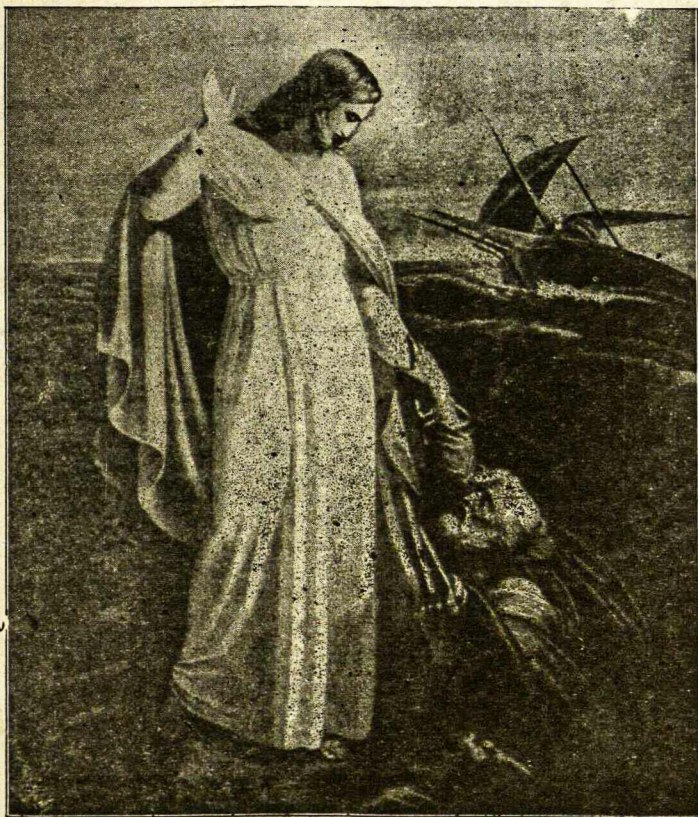

2 356-7553

**KRISTAUS
KARALIAUS****LAIVAS**

“Ir Petras išlī-
peš iš laivelio, ē-
jo viršum van-
dens, kad ateitu
pas Jēzu. Bet,
pamatēš vējo
smarkumā, išsi-
gando ir, pradē-
jēs skēsti, sušu-
ko, sakydamas:
Viešpatie, gelbēk
mane! Jēzus, to-
lydzio īstiesēs
rankā nutvērē jī
ir tarē: Žmogau
menko tikējimo,
kam abejojai?”
(Mato 14, 29-32)

VIII SEKMADIENIS PO SEKMINIŲ.

EVANGELIJA

Luko 16, 1—9

LEKCIJA

Rom. 8, 12—17

ANUO metu Jėzus pasakė savo mokiniamis šitą prilyginimą: Buvo vienas turtingas žmogus. Jis turėjo užvaizdą. Tas buvo jam apskūstas, kaip kad būtų išaikvojęs jo lobį. Todėl jis pasišaukė jį ir jam tarė: Ką tai girdžiu apie tave? Duok apyskaitą užveizdavimo, nes jau nebegali toliau būti užvaizdu. Užvaizdas gi pats sau vienas sakė: Ką veiksiu, kad mano valdovas atima iš manęs užveizdavimą? kasti neįstengiu, elgetauti gėdžiuos. Žinau, ką darysiu, kad žmonės mane priimtų į savo namus, kuomet būsiu atstatytas nuo užveizdavimo. Taigi jis suvadino savo valdovo skolininkus vieną po kito ir sakė pirmajam: Kiek tu esi skolingas mano valdovui. Tas atsakė: Šimtą statinių aliejaus. Jis jam tarė: Imk savo raštą, greitai sėskis ir rašyk: penkias dešimtis. Po to jis tarė kitam: Tu gi kiek esi skolingas? Tas jam pasakė: Šimtą saikų kviečių. Jis jam tarė: Imk

BROLIAI: mes neesame kūno skolininkai, kad gyventumėm kūniškai. Nes jei jūs gyven-site kūniškai, numirsite; o jei dvasia marinsite kūno darbus, būsite gyvi. Nes kurie tik yra Dievo Dvasios vedami, tie Dievo vaikai. Jūs juk gavote ne vergystės dvasią, kad jums vėl reiktų bijotis, bet gavote išūnystės dvasią, kurioje šaukiame: Abba, Tėve! Pati Dvasia duoda liūdimą mūsų dvasiai, kad mes esame Dievo vaikai. O jei mes esame vaikai, tai ir tėvainiai; tėvainiai Dievo ir bendrai tėvainiai Kristaus.

savo raštą ir rašyk: aštuonias dešimtis. Valdovas pripažino neteisiojo užvaizdo gudrumą, nes šio pasaulio vaikai gudresni su sau lygiais už šviesos vaikus. Ir aš jums sakau: Darykite sau prietelių pagalbą apgaulingų turtų, kad jums mirus priimtų jus į amžinąsias padangtes.

Lenktynių Laimėtojo Tikėjimas

Garsusis anglų kapitonas George Eyston neseniai Amerikoje laimėjo pasaulinėse motorlaivių lenktynėse pirmą vietą. Vietos gyventojai

jam įteikė sidabrinę šv. Kristoforo statulėlę dovanų. Kapitonas, būdamas geras katalikas ją labai dėkingai priėmė ir pareiškė, kad savo laimėjimą paskiriaš ne sau ar akiai laimei, bet šv. Kristoforui, kurį Bažnyčia yra išrinkusi automobilininkų globėjui.

LAIVAS — THE SHIP, published weekly by the Marian Fathers, 2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill. Entered as second class matter July 12, 1921 at the Post Office at Chicago, Ill., under the Act of March 3, 1879. Subscription \$2.00 yearly. Outside U. S. A. \$3.00 yearly. Single copy 5c.

Šventumas Amerikoje

KIEKVIENA tauta, beveik kiekvienas kraštas, yra davęs mūsų Bažnyčiai šventųjų. Juos mes gerbiame, prie jų meldžiamės. Tačiau visi šie šventieji yra pasiekę savo šventumo laipsnį svetur.

Pastaraisiais laikais pradėjo visi susidomėti ir Amerikos šventaisiais, ar jų yra, ar nėra. Ameriką sudaro įvairios tautos, iš įvairių kraštų suvažiavę žmonės. Netrūksta joi katalikų, Bažnyčiai pasišventusių žmonių. Ar galimas daiktas, kad Amerikos katalikai Dievą mažiau myli, kaip kad kitų kraštų žmonės, iš kurių yra kilę, ne vienas, bet net daugelis šventųjų?

Atsižvelgiant į visas aplinkybes, Jo Ekse. arkivyskupas A. G. Cicognani, Apaštališko Sosto delegatas, aprašo Amerikos šventuosius knygoje 'Sanctity in America' (Šventumas Amerikoje). Nors, rašant knygą, dar šie asmenys nebuvo kanonizuoti, tačiau jau dabar galime pasidžiaugti vienu, kitu pakeltų į šventųjų tarpą. Tarp kitų, jis aprašo ir Šv. Motinos Cabrinos gyvenimą. Čia paduodu svarbiausius apie tą šventąją bruožus:

Palaimintoji Pranciška Ksavera Cabrini, Išteigėja Saldžiausios Širdies Misijų Seserų.

Pranciška Ksavera Cabrini gimė Sant Angelo di Lodi (Lombard), Italijoje, liepos 15, 1850 m. Buvo jauniausia trylikos šeimynoje. Dar jaunutė būdama išmoko mylėti maldą. Septynių metų priėmė Su-

tvirtinimo Sakramentą. Dešimties metų priėmė pirmąją Šv. Komuniją.

Turėdama didelį savęs pasišventimo supratimą, skaitydama apie Tikėjimo Platinimą, degė entuziazmu. Jos jauną širdį pripildė Misijų idealas, nors, gal, menkai suprastas, vienok pilnai tikras. Žaizdama ji surinkus pjonkas davė jį popierinius laivelius ir siūsdavo upeliais, visą laiką svajodama, kad tai ji daro ilgas keliones į tolimus kraštus, užsiėmus darbu atversti pagonis. Sulaukus trylikos metų, ji savo norą pareiškė sesutei Rožei, penkiolika metų už ją vyresniai. "Tu tokia maža ir dar nebaigus mokslų, drįsti svajoti apie Misijų pašaukimą", — gavo atsakymą. Bet Pranciška palaikė savo svajonę širdyje ir kantrybėje laukė. Aštuoniolikos metų sulaukus, gavo mokytojos certifikatą. Metais vėliau mirė jos tėveliai.

Pranciška tada tiesioginiai rūpinosi savo pašaukimu. Du kartus ji mėgino įstoti į vienuolyną, bet nebuvo priimta, kadangi turėjo silpną sveikatą. Negalėdama matomai širdies troškimo įvykdyti, ji pašventė savo liuosą laiką gailestingumo ir religijos darbams. Užprašyta parapijos kunigo, ji mažus vaikus mokino katekizmo ir lankydavo neturtėlius. 22 metų amž. (1872) ji pasižymėjo gelbėdama nukentėjusius raupsių ligoj.

Per du metus Pranciška mokėsi viešoje mokykloje Vidando mieste ir pagarsėjo savo gabumais ir malonumu. 1874 m. apsiėmė būti

direktore našlaičių prieglaudoje Codogno, visuomet laikydama misijų idealą prieš save. 1880 m. kun. Dominikas Gelmini, Lodijos vyskupas, susipažinęs su našlaičių direktorės nepaprastais išminties gabumais ir morale ypatybe, pasišaukė ją ir tarė: “Tu nori palikti misijų sesuo. Nežinau draugijos tokiu tikslu; turi įsteigt vieną”. Pranciška, kaipo klusni duktė, nužemintai su pasitikėjimu atsakė: “Aš paieškosiu namą”. Lapkričio 10, 1880, ji su keliomis draugėmis apsigyveno apleistam vienuolyne, kuris kadaise priklausė Codogno pranciškonams. Naujam namui parūpino Saldžiausios Širdies stovylą, o ant durų padėjo parašą, pasaulyje gerai žinomą: “Institutas Misijų Seserų Saldžiausios Širdies”.

Nauja įstaiga greit augo ir po kelių metų buvo daug panašių namų Lombardijos ir Italijos dalyse. 1887 m. Motina Cabrini išvyko Romon prašyti Švento Sosto užtvirtinti regulą ir įsteigti namą Romoj. Vikaras kardinolas jai atsakė: “Vienuolynas įsteigtas prieš septynis metus, pageidauja atidaryti namą Romoj ir prašo užtvirtinimo? Tai jau per daug! Dabar Romoj yra daug vienuolynų. O lėšos? Ar turi nors 150,000 lirų (\$30,000) namui pastatyti? Grįžk, grįžk Codognon; pakalbėsime apie tai kitą kartą”. Toks atsakymas buvo didelis nusivylimas. Tačiau Motina Cabrini nenugalėta; ji ramino savo verkiančią draugę: “Būk rami, Viešpats neužilgo atmainys jo širdį”. Dievas apdovanojo jos tikėjimą, nes už kelių dienų ją vėl priėmė kardinolas vikaras. “Ar esi pasirengus klusnybėn?” jis paklausė. “Gerai, tad

įsteig ne vieną, bet du namus”. Ir neužilgo po to, užtvirtinimo dekretas buvo įteiktas vienuolynui.

Būdama Romoj Motina Cabrini susipažino su kun. J. B. Scalabrinu, Piacenzos vyskupu ir įsteigėju Šv. Borromeo Misijonierių Italijos Emigrantams. Šis vyskupas jai pranešė apie italų stovį Amerikoje ir prašė, kad ji pasiųstų seseles padėti calabrinams vesti pradėtą darbą New York’e. Motina Cabrini dar vis karštai pageidavo eiti į netikėlių tarpą Kinijon. Ji nei dabar nebūtų permainingas savo planų, jei ne Popiežiaus Leono XIII patarimas. “Ne į Rytus, bet į Vakarus”, jai patarė senelis Popiežius, ir Motina Cabrini ilgiau neabejojo. Jai įteikė laiškus ir už dviejų savaitių su šešiomis draugėmis išvyko į J. Valstybes.

Ameriką pasiekė kovo 31, 1889 m. Tuojuo atsirado keblumų. Bet ji pergalėjo skatinama to, kad ji atlieka misiją, jai įteiktą paties Jėzaus Kristaus įpėdinio.

Italų padėtis socialės, ekonomijos ir religijos srityje, tada buvo visai prasta. Apaštališkas darbas buvo labai reikalingas kad palaukius jų tikėjimą. Motina Cabrini pradėjo ir tęsė savo pasišventime su stebėtina energija. Imdama sau Apaštalo obalsį: “Viską galiu Tame, Kuris mane stiprina”, (Phil. 4:13), ji atidarė mokyklas, kolegijas, vaikučiams darželius, ligonines, klinikas New York’e, New Orlean’e, Chicagoje, Seattle, Denver’e ir Philadelphijoje. Jos darbas nesibaigė su Amerika: jis net siekė Nicaragua, Pietų Ameriką, Ispaniją, Prancūziją ir Angliją. Jos programa buvo — sekti minias italų, kurie apleido savo

žemę; palaikyti tarp jų gyvą tikėjimą, rūpintis naująja karta. Nesigailėdama savęs, ji apsiėmė ilgas, pakartotinas keliones, drausiai, be baimės. Jos sveikata, niekuomet nepergeriausia, silpnėjo; kartais per mėnesius ji karščių degdavo, vienok ėjo be sustojimo į naujas vietas, kur tik buvo gailėstingumo darbo jai ir jos seserims.

Motina Cabrini studijavo patarimus pirkti naujas vietas, darė kontraktus, prižiūrėjo namų statybą su beiveikį kvėptų permatymu. Ji parūpino salas poisiui, prieglaudai nuo ligų, šalčio, bado ir mirties, ramias vietas maldai, šviežio oro mokyklas. Statybos darbe ji sunaudojo turtingųjų lėšas nešti pagalbą neturtėliams. Motina Cabrini parūpino aukščiausią mokslą bemokslams, gailėstingumui apdengė nukentėjusius, parūpino tyro oro ir saulės pergalėti karštingę ir džiova. Karščiausi užsiėmimai nedrumstė jos gilios ramybės, pasitikėjimo Visagaliu Dievu.

Jeigu sakytumėm, kad Motina Cabrini turėjo didesnę prielankumą vienai, ar kitai pasišventimo vagai, tai ji buvo J. Valstybės. Ji čia išgyveno ir dirbo apie 20 metų. Ji gerai šią šalį pažino ir pamylėjo; matė kelią pragai savo tautiečiams ir jų vaikams. Dėl prisirišimo, kurį ji turėjo prie J. Valstybių ir dėl tobulesnio ir tvirtesnio vystymo užimtų darbų, ji paliko Amerikos piliete Seattle, Washington'e, 1909 m. Motina Cabrini suprato, kokia garbinga ateitis laukia Bažnyčios J. Valstybėse. Ji čia įsteigė puošniausias įstaigas. Suprato amerikonišką protiškumą ir amerikiečiai gausiai prisidėjo ir

gerbė "mažos seselės" visišką pasišventimą Dievo darbams. Pastaruosius penkis metus savo gyvenimo Motina Cabrini išgyveno J. Valstybėse. Mirė Chicagoje, gruodžio 22, 1917 metais.

A. L. ("D.").

Ar Tai Vyrai?

Protestantų kunigaikštis Hessen-Nassau kartą suaukęs daugybę didikų, puotavo. Jam buvo pranešta, kad katalikų misijonierius T. Spinola S. J., kuris dėl savo tikėjimo ilgai buvo kalėjime kankinamas, pagaliau buvęs ant laužo sudegintas.

Kunigaikštis ramiai išklaušė pranešimo ir paskui tarė:

— Aš norėčiau sykį visai atvirai ir viešai pasakyti: aš žinau visą eilę vyrų, — iš jų kai kurie čia kartu prie stalo sėdi, — kuriuos aš galėčiau su vienu vieninteliu degančiu šiaudu iš vienos religijos vyti į kitą ir kurių sąžinė dėl to nė kiek nevalgintų!

Bet ar tai vyrai?

A. † A.

Tėvų Marijonų Bendradarbių
Dr-jos Narė

A. PETRAUSKIENĖ

Užmigo Viešpatyje gegužės mėnesį, 1940 m., Chicago, Illinois.

Tėvai Marijonai už jos sielą atlaikys dvejus šv. Mišias: liepos 8 ir 9 dd., 1940 m. Bendradarbių draugijos nariai prašomi už jos sielą sukaltėti dalį šv. ražančiaus, Dievo gailėstingumo išprašyti.

Teilsisi ramybėje!

REIKIA MISIJONIERIŲ

Dideli Sielų Plotai

IŠGANYTOJAS pasakė: “pjūtis tiesa, didelė, bet darbininkų maža. Melskite, tad, pjūties Viešpatį, pasiūsti daugiau darbininkų į savo pjūtį”.

Didžiuojamės ir giriamės, gyveną dvidešimtam amžiuje. Tai nėra mūsų nuopelnas. Dievo apvaizda panorėjo, kad mes dabar gyventume, o ne ankščiau. Ką gero yra padarę žmonės per 20 amžių, — mes paveldėjome, bet neužsidirbome. Visi šiandieninio gyvenimo patogumai, radio, televizija, krutamieji ir kalbamiieji paveikslai, sukuriosios mokslo, meno, gailėstinogumo ir tikybos įstaigos buvo padarytos ne mūsų rankomis. Galime tik pasidžiaugti daug gero paveldėję iš mūsų tėvų ir bočių bei prieš mus gyvenusių žmonių.

Iš medžiaginės gyvenimo pusės savo mintį pakreipę į dvasios sritį, randame, kad mūsų amžius reikalingas pasišventėlių artimui išganyti, kaip ir buvusieji.

Prieš 14 metų šv. Tėvas Pijus XI, skatindamas katalikus melstis už misijas, už stabmeldžius, pabrėžė, jog mūsų amžiuje yra daugiau 1000 milijonų žmonių, nežinančių apie Išganytojo buvimą pasaulyje, nei apie Jo sukurtąją šv. Bažnyčią.

Lietuvių Tautos užduotys

Gyvename mūsų tautos nelaimės metu. Komunistinė Rusija birž. 15 d. užėmė mūsų tėvų žemę be mūsų, priversdami priimti apie pusę milijono komunistinės armijos karių. Lietuvoje buvo 20 apskričių.

Lygiomis paskirščius, nelauktas išdygo Lietuvoje kiekvienoje apskrityje komunistinis karių miestas su 25,000 karių. Galime laukti, kad komunistų atsivežtieji tankai, bombonešiai, kanuolės ir kiti karo ginklai neilgai stovės be darbo. Mūsų tėvų žemei gresia baisus kraujo ir ugnies krikštas.

Bet kol komunistai susiims su vokiečių naciais, bebūdami Lietuvoje, ją tvarkys komunistiškai. Tai reiškia, jog mūsų tauta nustos geriausių mokslinių jėgų, neteks savo kunigų, bus verčiami tapti komunistais.

Mūsų tautos trečdalis gyvena už Lietuvos ribų. Geriausiai esam išigyvenę Š. Amerikoje. Pietų Amerikoje daug lietuvių skursta ir medžiaginiai ir dvasiniai. Daug yra lietuvių Pietų Afrikoje. Šiam tautos išsiskirsčiusiam trečdaliui turime parūpinti misijonierių, kunigų ir seselių mokytojų. Buvo tikėtasi, kad pati Lietuva duos, kilnios širdies žmonių į misijas. Dabar atrodo, jog Lietuva negreit pajėgs ką nors pasiūsti į plačius misijų darbus. Tad liekasi toji spraga užtaisyti mums — J. A. Valstybių lietuviams.

Pašaukimai

Misijų darbui šaukia darbininkus pats Viešpats Dievas. Patsai pašaukimas į šį kilnų dievišką darbą žemėje yra nepaprasta Dievo dovana. Jos negauna tie, kurie jos neprašo. O net ir prašantieji nevisi būna pašaukti. Tad pirmoji sąlyga — prašykime V. Dievo, kad Jis teiktusi pašaukti iš mūsų tau-

tos daugiau taurių sielų Jo darbo dirbti žemėje.

Pašaukimo ženklai

Kai Jūsų širdyje gims šventas noras pasiaukoti artimo sielos išganymui, praplėsti Dievo karalystę žemėje, pačiam geriau pasirašyti prieš mirties, padaryti stambią atgailą už savo ir kitų nusikaltimus Dievui, — Jūs turėsite pirmąjį tikrąjį pašaukimo žymę.

Bet tie geri norai turės būti įgyvendinti. Tam gi darbui reikia gana turėti proto ir kūno jėgų; reikia mokslą. Jei esate baigę tinkamą mokyklą, ar turite mokslui gabumų, esate laisvi nuo šeimyninių ryšių, neturite tiesioginės pareigos globoti savo namiškių, ir esate sveiki kūnu, — turite antrąją stambią pašaukimo žymę.

Trečioji — tai Dievo valios pasireiškimas per teisėtus dvasinius vyresniusius. Kas stoja į Vienuoliją ir yra tos Vienuolijos vyresniųjų priimamas — tai galutinis pašaukimo ženklas.

Aišku, pirm negu padaryti šį lemiamą žygį, verta nuoširdžiai pasikalbėti su patyrusiu pamaldžių kunigū — nuodėmklausiu. Jo patarimas yra svarbus, lygiai ir tėvų pritarimas.

Kas norėtų tarp pasaulio lietuvių darbuotis Misijoje kaip kunigas, lai stoja į Marijonų vienuoliją. Mergaitės gali pasirinkti Sesių lietuviškas Vienuolijas: Kazimierietės, ar Pranciškietės.

Kas gi negali aukotis pats misių darbui, tegul pradeda savo malda ir auka tiems, kurie tam darbui savo gyvenimą aukoja.

Nes kur jūsų turtaš, ten ir jūsų širdis. Luko 12, 34.

Meilės Ilgesys

Kada, kada, beribe Meile,
Sužeisi širdį amžinai?

Ak, kaip ilgiuos tos valandėlės,
Tu vienas, Jėzau, težinai!

Kada nuilsęs mano kūnas
Širdies plakimo jau nustos,
Tada tik, Meile begaline,
Pradėsiu džiaugtis visados.

Švenčiausioje Širdyje pradingsiu
Kaip lašas jūroje vandens,
Tada prie Jėzaus prisiglausiu,
Kaip glaudžias vaikas iš mažens.

Ir amžių amžiais aš ilsėsiuos —
Ten skausmo, vargo nebebus —
Ir Dievo meile vien gėrėsiuos.
Ak, kaip vilioj mane dangus!

Lelija

Nori Kartu Mirti

Kartą Meksikoje penki jauni. Tik štai — netikėtai užklumpa kairieji slaptai mokėsi katekizmo. juos policija, visus suareštuoja ir sukiša į kalėjimą. Bet kalėjimo sargai labai pagailo jauniausiojo, vos 15 m., berniuko. Todėl jis norėjo, kad šis pabėgtų. Jis išgalvoja reikalą ir pasiunčia jaunuolį į miestą, mąnydamas, kad šis nebesugrįš. Vaikinas eina, atlieka visa, kas jam buvo pasakyta, ir vėl grįžta į kalėjimą.

— Kodėl tu nepabėgai?! Juk aš tik todėl tave ir į miestą buvau pasiuntęs! — barėsi sargas.

— Jei mano draugai turi už tikėjimą kraują lieti, tai ir aš noriu kartu su jais mirti! — atšovė berniukas.

Po kelių dienų teismas juos visus nuteisė mirti, o jie su džiaugsmu atidavė vos pražyduosią savo jaunystę Kristui.

Kristaus Karaliaus statula El Paso, Texas .

VYRAS IR DARBAS

Darbas — Gyvenimo balzamas

ŠEŠIAS dienas tu turi dirbti, (2 Moz. 20, 9.), — taip skamba Dievo įsakymas. Kai Mozė nuo Sinajaus kalno dar nebuvo nunešęs lentelėje pažymėto darbo įsakymo, jau tada buvo žmogų paliepta dirbti. Iš šv. Istorijos yra žinoma, kad Dievas įkūrė rojų ir jame apgyvendino pirmuosius žmones Adomą ir levą ne tam, kad dykinėtų be darbo, bet kad juo rūpintųsi, jį prižiūrėtų, t. y., kad dirbtų. Šis darbas rojuje nebuvo toks sunkus, koks kad dabar. Jo sunkumas kilo iš pirmųjų tėvų nuodėmės. “Savo veido prakaite tu valgysi duoną, kol vėl sugrįši į žemę, iš kurios esi paimtas”. (1 Moz. 3, 19.) Darbas ligi tol buvo maloni ir lengva pareiga, o nusidėjus tapo sunkia, karčia bausme. Dabar paprasta diena yra darbo diena, o darbo diena yra atgailos diena. Atgaila gi yra karti prievarta ir vargas; bet “jeigu nedarysite atgailos, visi pražūsite”. (Luk. 13, 5.)

Dievas nori, kad visi būtumėm laimingi. Tačiau visiems paskiria darbo bausmę, visi privalo dirbti, nors būtų ir aukštos kilmės, gyventų gražiuose rūmuose, nors būtų paprastas žmogus ir lindėtų menkoje grįtelėje. Taigi, žmogus yra sukurtas dirbti lyg kad paukštis skraidyti. Kas myli darbą, tas turi teisę gerti ir valgyti. Bet kas nuo darbo šalinasi, jo neapkenčia, tas, kaip sako šv. Povilas, “tegul ir nevalgo”. (2. Tesal. 3, 10.) Kokia kartais yra nemaloni ir sunki ta bausmė, jau prityrimas parodo.

Nors, iš tiesų, sunkus yra darbas, rodos, uždėta žmogui per didelė bausmė, bet ji stiprina, gailina mūsų sielą lyg sergantį kūną gydantis balzamas.

Taigi, brangus vyre, apie darbą taip gailvodamas, pastebėsi, kad sunki darbo našta pasidarys daug lengvesnė ir švelnesnė.

Darbas — Žmogaus Garbė

Žmogus — kūrinių karalius. Dievas paskyrė jį žemei valdyti. Bet nuodėmė numetė nuo jo galvos valdovo vainiką ir iš jo rankų atėmė galybės lazda. Kaip jis nepaklausė Dievo, taip dabar jo neklauso kiti kūriniai. Vienok žmogus pasilieka jų karalius; jis turi juos valdyti. Dėl to Dievas apdovanojo jį dvasios (sielos) ir kūno jėgomis; jam davė darbo dieną, kad duotąsias jėgas tinkamai sunaudotų.

Ir jeigu žmogus gerai atlieka savo pareigas, tai jis kaip žemės valdovas apsaugo savo garbę. Bet tam reikia nuolatinio, sunkaus ir ištvermingo darbo. Kiek nenuilstamo darbo, kokios ištvermės reikia žmogui, kol priverčia gamta, t. y., žemė, orą, vandenį, ugnį tarnauti jo tikslams! Todėl darbo diena yra žmogaus garbės diena.

Kas galėtų išdrįsti paniekinti darbo vertę arba net apie ją abejoti? Juk reikia atsiminti, kad pats Išganytojas, Dievo Sūnus, ne tik nepaniekino darbo, bet dar jį mylėjo. Daug metų dirbo paprasčiausius rankų darbus; gyvendamas žemėje, išsirinko ne karališką, bet paprastą darbininkų šeimą. Savo apaštalus išsirinko irgi paprastus darbininkus — žvejus.

Darbo vertę pabrėžė savo gražiais prilyginimais. Išganytojas darbą pašventino, atmetė jo pagonišką sąvoką ir apvilko garbės rūbu.

Dabar nors ir paprasčiausias, provincijos užkampyje dirbamas darbas, yra labai vertingas. Tik svarbu, kad žmogus dirbtų ne tiek dėl užmokesčio, kiek dėl Dievo noro: Dievas įsakė dirbti, todėl reikia išpildyti Jo valią. Toks žmogus nesiskųs darbo našta, jo nekeikis; darbas jo neapsunkins, nebus kartus, bet, priešingai, pasidarys lengvas ir malonus.

Darbas — Kūno Ir Sielos Vaistai

“Šešias dienas tu privalai dirbti”. Tame įsakyme yra daug išminties. Darbas yra ne tam, kad žmogų apsunkintų ir skausmo bei nemalonumo jam teiktų, bet, priešingai, jis atneša gėrio. Jei kas iš teigiamos pusės į darbą žiūri, tas tikrai yra savo laimės kalvis, tas rūpinasi savo sveikata ir gerove. Sveikatai yra būtinai reikalinga medžiagos apykaita. O tam nieko nėra naudingesnio už darbą.

Vienas žmogus beveik kasdien sirgęs vis nauja liga. Gudrus gydytojas vietoj vaistų jam paskyrė darbą. Ir tai tikėtina. Vienas gydytojas yra taip pasakęs: “Geri darbininkai mums, gydytojams, yra mažiau pažįstami”. Taigi, darbas palaiko žmogaus sveikatą; o kas nežino, kokia brangi yra sveikata ir reikalinga!

Izraelitams, keliaujantiems per tyrus, Dievas davė manos. Per šešias dienas surinktojo maisto užtekavo ir septintajai. Panašiai yra ir su 6 savaitės darbo dienomis. Geram darbininkui jos užtikrina maisto išteklių; ir pats Dievas teisę turėti išteklių pripa-

žįsta, nes šv. Rašte (Luk. 10, 7). yra pasakyta: “Darbininkas yra vertas savo užmokesčio” Taigi, nutraukti darbininkui užmokestį už darbą yra nuodėmė, kuri šaukiasi dangaus keršto.

Darbas ypatingai saugoja žmogų nuo nuodėmės. Paprastas dienos darbas yra lyg siena, sulaukanti įėjimą blogumams. Tai aiškiai parodo kriminalinės policijos statistika; tą patį sako šv. Raštas, pagaliau, ir mūsų pačių prityrimas. Kada padaromi įvairiausi nusikaltimai? Ar darbo dienomis prakaituojant? Ne. Kada dažniausiai patenkinami kūno geiduliai, gašlumas, kuris visiškai nuplėšia žmogaus garbę? Ar darbo metu? Irgi ne. Kurie žmonės dažniausiai tyko neteisingu būdu įsigyti svetimo turto arba tiesiog vagia? Ar uolūs darbininkai? Ne. Tai — tinginiai, blogi tarnai. Šv. Raštas labai teisingai sako: “Ašėjau per tinginio dirvą ir per paiko žmogaus vynuogyną ir, štai, visur buvo pilna dilginių, ir jis buvo apaugęs erškėčiais, ir akmeninė tvora buvo išgriauta”. (Pat. 24, 30—31).

Tinginytė — geriausia dirva prasižengimams. Tą ir priežodis sako: “Tinginiavimas yra viso blogo pradžia”. Todėl galėti ir privalėti dirbti yra tikra laimė.

Taigi, brangus vyre, sekmadienį ilsėkis, kaip apaštalai su Išganytoju ant Taboro kalno; bet kaip. Jam žengiant nuo kalno žemyn, ir apaštalai nulipo, taip ir tu nedelsk, o drąsiai eik prie paprasto gyvenimo darbo, nes darbas yra tavo pareiga, garbė ir laimė.

T. Juškevičius (Ž.)

Bendradarbiai Ir Spauda

VISI žinome, kokia yra didelė Spaudos jėga. Spausdintas žodis pasilieka daug ilgiau ir turi didesnės įtakos žmonėms negu gyvu žodžių pasakytos mintys.

Gerai yra, jei spaudinamos taurios, gražios mintys, jei spaudintas žodis praturtina skaitytojų mintį, jei jo dvasią pakelia. Įstikrųjų, ši yra spaudos užduotis, — patobulinti ir pagerinti žmogų. Deja, kai kurie nedori žmonės spausdina nedoras savo ir kitų mintis, sėja nedorybę žmonėse, pablogina žmonių dvasinį ir medžiaginį gyvenimą. Tai tamsybių apaštalai, kurie iš nesusipratusių žmonių neatsargumo sau turtus krauja.

Geroji spauda pagerina žmogaus dvasią ir jo protą tiesomis nušviečia.

Ne visi sugeba savo tauriąsias mintis raštu pareikšti. Ne visi gali būti rašytojai. Bet visi gali būti šventų, gerų spaudintų minčių platintojai.

Jau 20 metų eina "Laivas". Kas savaitę aplanko gausius savo skaitytojus. Jis turi daugiau skaitytojų, jis kalba į didesnes žmonių minias, negu didžiausioje parapijoje garsus pamokslininkas. Ir jo žodžiai nenyksta. Kas buvo "Laivo" rašyta per 20 metų, — galima iš naujo pasiskaityti. Tad "Laivas" yra didelis misijonierius. Tą žino visi jo skaitytojai. tai supranta Marijonų Bendradarbiai.

Bet jei buvo galima daug gero padaryti keliems tūkstančiams "Laivo" skaitytojų, kodėl negalima tą patį gera padaryti 20, ar 30,000 skaitytojų? "Laivo" mo-

komoji jėga nemažėja, kai jį skaito daug žmonių. Reikia tad, kad "Laivas" pasiektų kiekvieną lietuvių šeimą.

Jūsų kolonijoj yra Marijonų Bendradarbių, yra "Laivo" skaitytojų 10-20 žmonių. Kodėl negali būti 100-200? Taip, gali. Reikia tik padėti "Laivui" pasiekti lietuviškas šeimas. Atskirai "Laivas" metams kaštuoja \$2.00, Marijonų Bendradarbiai moka \$3.00 už kuriuos gauna "Laivą" ir dvasiniai apsidraudžia. Už kiekvieną mirusį Marijonų Bendradarbi laikomus dvejose šv. Mišios ir be to, gyvas būdamas, dalyvauja dvasinėse Vienuolijai teiktuose malonėse.

Bendradarbiai, parodykite daugiau darbo, padėkite "Laivui" pasiekti visas lietuvių šeimas jūsų kolonijoje.

Mano broliai, jei kas jūsų nuklystų nuo tiesos, ir kas nors jį sugražintų, tas turi žinoti, kad kas sugražina nusidėjėlių nuo jo kelio klaidos, tas išgelbės jo sielą nuo mirties ir apdengs daugybę nuodėmių. Jok. 5, 19—20.

Vieni dalina, ką turi savo, ir darosi turtingesni; kiti gi plėšia ne savo, ir jie visuomet neturte. Pat. 11, 24.

"KRISTAUS KARALIAUS LAIVAS"

Marijonų Bendradarbių Savaitinis laikraštis.

Marijonų Bendr. mokestis ir "Laivas" metams — \$3.00
Svetur metams \$3.00 Atskiras num. 5c
Vien laikraščio "Laivo" pren. met. \$2.00
2334 So. Oakley Ave., Chicago, Ill.

Tel. Canal 7790

KLAUSIMAI IR ATSAKYMAI

Katalikiškos Laidotuvės

Aš norėčiau, kad būtų „Laive“ paskelbta, koks yra skirtumas tarp katalikų ir tokių išgamų, kurie per visą savo gyvenimą nėjo išpažinties, juokėsi iš bažnyčios, o kai tokį suranda nebegyva, giminės supuvusį neša į bažnyčią, stato prieš altorių. Man atrodo, jog tai yra įžeidimas švč. Sakramento.

Labai prašau viską paaiškinti „Laive“, nes pas mus daug tokių katalikų, kurie nedaro skirtumo, priklauso prie visokių bedieviškų draugijų smarkiai remia komunistus, o skaitosi geri katalikai.

‘Laivo’ skaitytoja iš Racine, Wis.

Jūsų paklausimas yra labai platus, apima daug kitų klausimų, k. a. kas yra bažnytinės laidotuvės, kur laidotini tikintieji, mirusio įleidimas bažnyčion, bažnytinės gedulo pamaldos, palaidojimas, kas teisių į bažnytinį laidojimą, o kas yra nustojęs tos teisės bei kas abejonėse turi teisę šį klausimą spręsti.

Turėsite tad turėti kiek kantrybes persiskaityti sekančius atskirus klausimėlius ir į juos atsakymus. Bendrai ėmus, kas viešai juokėsi iš šv. Sakramentų ir prieš mirtį neatgailojo, — toks yra netekęs teisės būt bažnytiniai palaidotas.

Negerai daro Racine, Wis. katalikai, remdami pinigais, darbu, pritarimu tuos, kurie yra katalikų Bažnyčios priešai — komunistus. Malonės ir jie pasiskaityti už ką Bažnyčia išskiria iš savo tarpo tikinčiuosius, ir gal susipras klydę.

Bažnytinės Laidotuvės

1. Ką reiškia bažnytinės laidotuvės?

Tai tikinčiojo žmogaus kūno laidotuvės, įleidžiant lavoną bažnyčion, atlaikant už mirusį gedulingas pamaldas, ir palaidojant pašventintose kapinėse. (Kanonas 12-04).

2. Kas reikia daryti su tikinčiojo lavonu?

Reikia palaidoti. Deginimas yra uždraustas. (Kan. 1203, p. 1).

3. Kas daryti, kai testamentu nurodo, kad jo lavonas būtų sudegintas?

Nurodymas negali būt įvykintas. (Kan. 1203, p. 2).

a). Tikintiesiems yra uždrausta įvykinti panašius reikalavimus.

b). Jei toks reikalavimas būtų įneštas į testamentą ar kitą dokumentą, jis neveikia.

4. Ar galima suteikti bažnytines laidotuves žnogui, kuris reikalavo, kad jo kūnas būtų sudegintas?

Ne. (Kan. 1240, p. 5).

Kapinės

1. Kur laidojami tikintieji?

Paprastai — pašventintose kapinėse. (Kan. 1205, p. 2).

2. Ar yra leista tikinčiųjų kūnus palaidoti bažnyčioje?

Ne. Išimtis daroma Popiežiui, Kardinolams, Vyskupams, Abatams, karališkos šeimos nariams. (Kan. 1205, p. 2).

Ir šiuo atveju, negali palaidoti prie pat altoriaus. Nuo altoriaus iki kapo turi likti bent trys pėdos. (Kan. 1202, p. 2).

3. Ar yra leista tikinčiųjų kūnus palaidoti bažnyčios kriptoje?

Ne, jei toji bažnyčia naudojama pamaldams laikyti. (Pon. Com. Int. Cod. spalių 16, 1919, No. 14).

4. Kurios kapinės ir kurie kapai gali būt pašventinti?

Kiekviena parapija turi teisę turėti savo pašventintas kapines. (Kan. 1206, p. 1.)

Kur bažnyčia kapinių neturi ir negali pasinaudoti kitos parapijos pašventintomis kapinėmis, gali laidoti į civilės valdžios laikomas kapines, bet tada kiekviena atskira duobė-kapas, tikintįjį laidojant, turi būt pašventinta. (Kan. 1206, p. 3).

Įleidimas Bažnyčion

1. Iš kurios bažnyčios privalo būt palaidotas tikintysis?

Paprastai — iš savo parapijos bažnyčios, nebent teisėtu būdu būtų nurodęs savo laidotuvėms kitą bažnyčią. (Kan. 1216, p. 1).

2. Ką daryti, jei mirusis priklausė dvieji ar trimis parapijoms?

Jis laidojamas iš tos parapijos bažnyčios, kurios ribose mirė (Kan. 1216, p. 2).

3. Kas turi teisę įleisti lavoną į bažnyčią?

Mirusiojo klebonas. (Kan. 1230 p. 1.)

4. Ar mirusiojo giminės gali pakviesti kitus parapijos kunigus dalyvauti laidotuvėse?

Taip, bet per savo kleboną, ar per tą, kuris eina klebono pareigas ir turi teisę įleisti mirusį bažnyčion, atlaikyti pamaldas bei nuldėti į kapus.

Kitus kunigus kviečiant į laidotuves, laikytina ši tvarka:

a) pirmiausiai kviečiami savo parapijos kunigai.

b). Kiti kunigai, ar vienuoliai

gali būti pakviesti. (Kan. 1233, p. 1.)

Pakviestieji į gedulingas pamaldas visame prisitaiko prie klebono norų. (Kan. 1234, p. 3.)

5. Ar leista yra visokioms draugijoms dalyvauti laidotuvėse?

Katalikiškoms draugijoms — taip, leista. Uždrausta gi leisti dalyvauti tikinčiojo laidotuvėse prieštikiybinėms draugijoms ar turėti krikščionijai priešingus savo ženklus. (Kan. 1233, p. 2).

6. Ar leista yra kunigams nešti pasauliečio lavoną į kapines?

Ne. (Kanon. 1233, p. 4).

7. Ar įleidimas į bažnyčią yra būtinas?

Taip. Visi tikintieji turi būti įleisti, nebent svarbios priežastys sukliudytų. (Kan. 1215).

8. Kuris kunigas turi teisę palaidėti numirėlį į kapines?

Tas, kuris laikė gedulingas pamaldas, arba jo užstovas (Kan. 1231, p. 1).

9. Ar leista per laidotuves sakyti pamokslą?

Ne, nebent vietos vyskupas leidžia. (S. C. Consist. birž. 28, 1917, nr. 27).

10. Kas turi teisę būt krikščioniškai palaidotas?

a). Visi krikštytieji žmonės, kuriems toji teisė nėra įsakmiai atimta. (Kan. 1239, p. 3).

b). Katekumenai, besiruošiantieji prie krikšto, bet ne dėl savo kaltės mirę be krikšto (Kan. 1239, p. 2.)

11. Kurie neturi teisės būt bažnytiniai palaidoti?

a). Visi, kurie nebuvo krikštyti. (Kan. 1239 p. 1).

2). Visi tapusieji “neverti” būt bažnytiniai palaidoti, jei jie net

prieš mirtį neatgailojo savo kalčių. (Kan. 1240, p. 1).

Toki yra, pavyzdžiui;

a) visi atpuolėliai — apostatai, viešai žinomi klaidatikiai ir schizmatikai, kurie viešai įstojo į masonus ar panašią priešbažnytinę draugiją.

b) Tie, kurie yra išskirti iš Bažnyčios, t. y. ekskomunikuoti ar užsipelnę vardinį interdiktą.

e) Tie, kurie laisva valia patys žudosi.

d) Dvikovoje žuvusieji, ar mirę nuo dvikovos žaizdų.

e) Kurie pageidavo, kad jų kūnas būtų sudegintas.

f) Kiti aiškūs vieši nusidėjėliai.

12. Už kokius nusikaltimus Bažnyčia ekskomunikuoja, išskiria iš Bažnyčios nusidėjėlius?

Už didelius ir sunkius tikinčiųjų nusikaltinius, k. a.: už Švč. Sakramento išniekinimą, ar blogam tikslui panaudojimą. (Kan. 2320).

Už išsižadėjimą tikėjimo, už klaidatikystę, už atsiskyrimą, iš Bažnyčios. (Kan. 2314). Kurie buvo viešai įtarti klaidatikystėje ir per šešis mėnesius nepašalino priežasčių tam įtarimui. (Kan. 2314).

Kurie spausdina apostatų, heretikų ir schizmatikų knygas, ginančias apostaziją, klaiditikystę, ar schizmą. Tie, kurie gina ir teisina tas knygas, kurios buvo apaštalinio raštu pasmerktos; tie, kurie tyčia ir be leidimo skaito ar pas save laiko pasmerktas knygas. (Kan. 2318, p. 1.). Kurie, nebūdami kunigai, nuduoda laiką Mišias, ar drįsta klausyti sakramentalių išpažinčių (Kan. 2322, p. 1).

Kurie paniekina šv. Sosto nuostatus, šaukdami visiutiną Santarybą. (Kan. 2322).

Kurie per prievartą pagrobia Šv. Tėvo ar jo legatų laiškus ar prieš juos veikia; kurie kliudo paskelbti ar įvykinti Šv. Sosti nuosprendžius, bauginami tuos, kuriems tie Šv. Sosto laišškai pasiųsti. (Kan. 2323).

Visi įstatymų, įsakymų leidėjai, kurie kesinasi prieš Bažnyčios laisvę ir teises. (Kan. 2324, p. 1.)

Kurie kliudo civilės valdžios pagalba eiti dvasininkams savo bažnytinės jurisdikcijos pareigas. (Kan. 2334 p. 2.)

Kas patraukia į civilį teismą pirmiau negavęs Šv. Sosto leidimo, savo Vyskupą. (Kan. 2341).

Kurie veiksmu užgauna ar sužeidžia Kardinolą, Šv. Sosto legatą, patriarką, Arkivyskupą, ar vyskupą. (Kan. 2344, p. 2, ir 3).

Kas pagrobia ir pasilaiko Bažnyčios nuosavybę ar teises (Kan. 2345.)

Kurie suklastoja Šv. Sosto laiškus, dekretus, ar nuostatus ir tai žinodami naudojasi suklastotais dokumentais. (Kan. 2360).

Kas neteisingai ir nedorai įskundžia nuodėmklausį jo vyresniesiems. (Kan. 2363).

Kurie pelną daro iš atlaidų (Kan. 2327).

Kurie prisidėjo prie masonų, ar prie kitų priešbažnytinių ar priešvalstybinių draugijų. (Kan. 2335).

Kas padeda išskirtam iš Bažnyčios pasilikti kaltėje, už kurią buvo ekskomunikuotas. (Kan. 2338, p. 2).

Tie, kurie be teisėto leidimo įsiveržia į kliauzuruotų vienuolių palapas. (Kan. 2342, p. 1).

Kas bažnytinę nuosavybę pasisavina ar sutrukdo turėti iš jos

naudą tam, kuris į tai turi teisę (Kan. 2346).

Dvikovoje kovojantieji, padra-sintojai, tyčia atvykusieji liūdyto-jai, kurie leidžia dvikovą ar galėdami ją nutraukti, nesukliudo. (Kan. 2351).

Kas, viešai padaręs iškilmingus skaistybės įžadus, drįstu stoti nors ir civilėn moterystėn, lygiai ir jų bendrininkai. (Kan. 2388).

Kas papirkimu norėtų įsigyti bažnytinę vietą ar poaukštį. (Kan. 2392).

Katalikai, stojantieji moterystėn protestonų šventovėje (Kan. 2319). Naujavedžiai sutarusieji visus ar kai kuriuos būsimus vaikučius auginti ne katalikų tikėjime. Kurie tyčia neša krikštyti vaikučius pas nekataliką dvasininką. Kurie tyčia augina vaikučius ne katalikų tikėjime. (Kan. 2319).

Kas padirbinėja relikvijas ir kurie tai žinodami, pardavinėja, dalina, išstato pagarbai. (Kan. 2326).

Kurie bloga valia muša dvasininką, vienuolę. (Kan. 2343, p. 4).

Kas tyčiomis sukliudo gyvam gimti kūdikiui. (Kan. 2350, p. 1).

Kas šiomis ir panašiomis nuodėmėmis sunkiai nusikalsta Dievui, yra išskiriamas iš Bažnyčios ir nustoja teisės į bažnytinį palaidojimą, nebent prieš mirtį bent ženklais parodo gailestį už savo kaltes.

13. Kas yra vieši nusidėjėliai, neturintieji teisės į bažnytinį palaidojimą?

Tai tie kurie, sunkiai nusikalsdami, mirė; kurie paskutinėje savo ligoje prie liudininkų atsisakė priimti šv. Sakramentus.

14. Kas darytina, kai abejojama, ar mirusis turi teisę būt bažnytiniai palaidotas?

Pasitarkit su savo klebonu. Jei abejonė neišrišama, — klebonas atsisiklaus vyskupo. Jei vistiek abejonė pasilieka, bet nesusidaro papiktinimo parapijoj, galima bažnytiniai palaidoti. (Kan. 1240, p. 2).

15. Ar galima laikyti bažnyčioje pamaldas už tą, kuriam atsakyta bažnytinis palaidojimas?

Ne. Neikokių pamaldų negalima už tokį laikyti. (Kan. 1241).

16. Kur laidojami tie, kuriems atsakyta bažnytinis palaidojimas:

Nepašventintoje kapinių vietoje. (Kan. 1212).

Kodėl šv. Mišių metu kai kunigas pila kielikan vandenį ir vyną, tik vandenį laimina?

Primaišymas truputį vandens su vynu kielike vaizduoja dviejų prigimčių suvienijimą Kristuje; vynas vaizduoja dievišką prigimtį, o vanduo, žmogiškąją. Vandens laiminimas ženklina žmogiškosios prigimties išaukštinimą.

Švenč. Kraujo Ražantėlis

Švenčiausio Kraujo Misijonierių Vienuolija kalba švč. Kraujo karunkėlę — ražantėlį, pagerbdami Kristaus išgyventus 33 metus žemėje ir Jo septyniais atvejais pralietą kraują.

Šis ražantėlis susideda iš 33 poterukų, padalintų į 7 dalis. Pirmos šešios dalys turi po 5 poterėlius. Viena nuo kitos atskirta didesniu karolėliu. Septintoji dalis yra iš trijų poterėlių.

Švč. Kraujo Ražantėlis kalbamas šiaip:

Prie kiekvieno mažojo poterėlio, viso 33, kalbama Tėve mūsų ir prie kiekvieno didesniojo — Garbė Tėvui...

JIEMS REIKALINGA JŪSŲ PAGALBA

Po 20 ir daugiau metų buvimo, apie 35,000 lietuvių išeivių tolimoje Argentinoje vis dirba dėl labai menko uždarbio ir todėl kenčia baisų skurdą. Ligšiol jie neturėjo tikėjimo paguodos, kadangi jie nepajėgia nei bažnyčios pasistatyti nei jos tarnų kunigų išlaikyti. Bet štai, kovo mėnesį, 1939 m., Tėvų Marijonų Vienuolija Amerikoje pasiuntė į Argentiną tris Marijonus kunigus misijonierius, kad teiktų lietuviams dvasiškus patarnavimus. Tėvai Marijonai tuos misijonierius tenai dabar užlaiko, bet pirmosios lietuvių bažnyčios Argentinoje pastatymui yra reikalinga prisidėti visiems Amerikos lietuviams katalikams. Marijonų misijonieriai kun. Jonas Jakaitis ir kun. Bronius Vitkus lanko Amerikos lietuvių parapijas, aiškindami Argentinos lietuvių padėtį ir rinkdami aukas pirmajai lietuvių bažnyčiai Argentinoje.

Kun. J. Jakaitis renka aukas sekančiose parapijose:

Liepos 7 d. — New Philadelphia, Pa.

Liepos 14 d. — Minersville, Pa.

Liepos 21 d. — Tamaqua, Pa.

Liepos 28 d. — St. Clair, Pa.

Rugpiūčio 4 d. — Hartford, Conn.

Misijonierius kun. Jonas Jakaitis išplauks į Argentiną rugpiūčio 23 d., laivu "S. S. Brazil".

Aukas skirtas statybai pirmosios lietuvių bažnyčios Argentinoje galima siųsti adresu:

Marian Fathers Mission
Marianapolis College
Thompson, Conn.

Arba galima siųsti tiesiog į Argentiną adresu:

Padres Marianos
Bno. Rivadavia 2199,
Valentin Alsina, Avallaneda
Buenos Aires, Argentina.

Remkite Misijas

Kviečiame visus Kristaus Karaliaus Laivo skaitytojus į darbą remti misijonierius ir jų reikalus. Lengviausias būdas tai rinkti visokius suvartotus pašto ženklus. Čia svarbu, kad renkant ženklus liktųsi pusė colio popierio aplink ženklą jį apkerpant, ar atplėšiant. Geriausia laukti kol surenkama keleta svarų pašto ženklų ir tada visus ryšulyje atsiųsti "fourth class" paštu, kuris pigus ir patogus. Šiuo būdu galima siųsti ir kitus daiktus, kuriuos priimame misijonierių naudai, k. a. senus ražančius, įvairius blizgučius, seną auksą ir panašius daiktus. Nors visi šie daikteliai smulkūs, tačiau nemažą teikia pagalbą misijonieriams, ypač kada daug jų surenkama. Priimtinos ir piniginės aukos misijoms. Kviečiame visus į darbą, ar vienu, ar kitu būdu. Aukos, pašto ženklai ir kiti daiktai siunčiami šiuo adresu:

MISSION CLUB,
Marian Hills Seminary,
Hinsdale, Illinois.

Teisusis bodisi melagingo žodžio, bedievis gi daro gėda ir pats gėdinamas. Teisybė sergi nekaltojo kelią, bedievystė gi pražudo nusi-dėjėlį. Pat. 13, 5—6.